

ἤθελε σεῖ / σται καλὰ καμωμένον καὶ καλὰ δουλεμένον ὡς προμετάρειν ἢ ἂν ἐθέ-
 λασιν τὶς εὖρειν / εἰς καμμία ἀταξία τῆς κλεψίας νὰ πριβάρουνται ἀπὸ μέσαν καὶ νὰ
 χάνου τοὺς κό / πους τος. Εἰ δὲ πάλι καὶ κίνουν τον καλὰ καὶ ἐνπιστεμένα νὰ τῶχουν
 ὡς ἄνωθεν παίδι / ω παιδιῶν τος. Εἰ δὲ πάλι καὶ δὲν ἐθέλασιν ταιριάζειν οἱ μετα-
 γενέστεροι νὰ βάζουν / δύο καλοὺς γεωργοὺς καὶ νοικοκυροὺς νὰ θεωροῦσιν τὸ
 αὐτὸν πρᾶμα καὶ ἂν τῶχουν καλὰ κα / μωμένον καὶ καλὰ κυβερνημένον νὰ γροι-
 κᾶται καὶ νὰ μετεχένου πάντα οἱ αὐτοὶν [[νι]] κο / πιαστάδες τὸ ἓνα τετάρτιν τοῦ
 αὐτοῦ πραγμάτου καὶ τὰ ἐξῆς ξεκαθαρινώντας / ὅτιν ἂν τὸ κίνη καλὰ καὶ αὐτὸς καὶ
 οἱ κληρονόμοι του νὰ τῶχουν πάντα παντοτινὰ με / τὴν Ἀγία καὶ νὰ μὴν ἡμπορῇ
 ποτὲ νὰ μοιραστῇ. Εἰ δὲν καὶ δὲν ἐθέλασιν τὸ κίνει κα / λὰ νὰ ἔχουν ἐξουσία οἱ
 ἐπίτροποι νὰ τὶς βγάζουν καὶ νὰ τὸ δώνου ἄλλου χωρὶς / καμμιᾶς λογῆς κρίσιν
 ἐπειδὴν καὶ νὰ μὴν ἤδωκε καὶ καμμιᾶς λογῆς πληρωμὴ εἰς τὸν παν / τίκιν καὶ νὰ
 εἶναι κρατημένοι οἱ κοπιασταὶ νὰ πεζουλιάζουν καὶ τὸ πρᾶμα ὅπου εἶ / ναι τῆς
 χρείας καὶ νὰ παίρνου θέλημα πάντα οἱ κοπιαστάδες σὲ τρῦγος καὶ εἰσὲ πά / τος καὶ
 νὰ φέρνου καὶ τὸ καλαθιάτικον κατὰ τὴν τάξιν καὶ τὰ ἐξῆς. Ὅθεν εἰς βεβαίωσιν /
 ἀπογράφουν καὶ οἱ ἄνωθεν ἐπίτροποι ὑπὸ χειρὸς τος.—

/ — Νικόλαος ἱερεὺς Τριβιζᾶς καὶ οἰκονόμος Παροναξίας βεβαιώνω τὰ ἄνωθεν —

/ — Σταυριανὸς Μιχαλίτζης ὡς σὲπίτροπος τῆς Ἀγίας βεβαιώνω τᾶνωθε.

/ — Μανώλης Διακονόπουλος πίτροπος τῆς Ἀγίας βεβαιώνω τὰ ἄνωθε —

/ — Μανώλης Θεολογίτης ὡς ἐπίτροπος τῆς Ἀγίας βεβαιώνει καὶ μὴ ἔχει γράμματα
 ἔγραψα κἀγὼ / ὁ ὑπογράφοντας διὰ λόγου του —

/ — Ἰωάννης Μηνιάτης νοτάριος ἔγραψα.

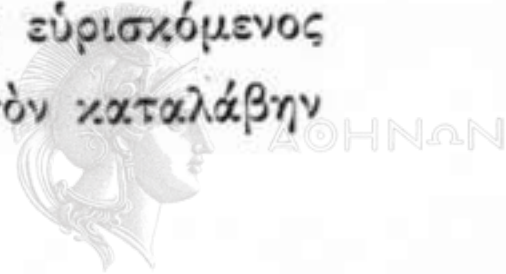
582

Διαθήκη

φ. 309^Γ

/ Ἐβγαλμένη ἀπὸ τὸν ἄρφανό, ἀκόμη καὶ ὁ πόντος
 τοῦ Νικολάκη / ἐβγαλμένος ἀπὸ τὸν ἴδιον Νικο-
 λάκη καὶ πάλι ἀπὸ Κωνσταντῇ / Τραουμανάκη.

/ [+ Εἰς δόξαν τοῦ] αἰωνίου Θεοῦ ἡμῶν ἀμήν. 1685/ ἐν μηνὶ Δικεβρίου 16/
 ἐπειδὴ καὶ οὐδεὶς τῶν ἄν / [θρώπων] οἶδεν τὴν τελείωσιν αὐτοῦ οὐδὲ τὴν ἡμέρα
 οὐδὲ τὴν ὥρα διὰ τοῦτον καὶ μισὲρ Φραν / [τζ]έσκος Βαφτισμένος εὐρισκόμενος
 εἰς κλίνη κατάκοιτος καὶ φοβιζόμενος τὸν ἄω / [ρο]ν θάνατον μὴν τὸν καταλάβην

ἀφνίδια καὶ μείνη ἀδιόρθωτος ἐπροσκάλεσεν ἐ / μένα τὸν ὑπογράφοντα νοτάριον
 ἵνα διὰ τῆς τοιούτης διαθήκης διορθωθήσεται. / Σῶον γὰρ ἔχειν τὸ νοῦ ἀκεραία τῇ
 γλώττα καθαρὰ τὰς ἀκοὰς καὶ τὰς ἐτέρας τοῦ αἰσθήσεις. Καὶ / ἐν μπρώτοις ἀφήνει
 πᾶσιν τοῖς ἐν Χριστιανοῖς τὴν ἐν Κυρίου ἀγάπη καὶ τετελειωμένη συνχώ / ρεσιν
 ἔπειτα ζητεῖ καὶ αὐτὸς τὰ ὅμοια παρ' αὐτῶν. Ἐπειτα ἀφήνει ὁλωνῶν τοῦ τῶν μπαί -
 / διῶν τὴν εὐχὴν τοῦ ἀφέντη τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς κυρίας Θεοτόκου καὶ τὴν ἐδικὴν
 τοῦ ἦτοιν λέγειν / ἂν τοῦ τύχην θάνατος νὰ τὸν ἐνταφιάσουσιν εἰς τὴν ἐνορίαν τοῦ
 εἰς τὴν Ἀγία Παρα / σκευὴ ὅμως λέγειν πῶς ὄντας ἦτονε εἰς τὴν Μπόλη ποὺ τὸν
 εἶχασιν εἰς τὸ κάτεργον ἐπῆγε ὁ υἱό / ς τοῦ ὁ Διαμαντῆς ποῦτονε ἐκεῖ ἐτότες καὶ
 ἤδωκε τὸ χρέος καὶ ὅλες τοῦ τις ἔξοδες καὶ ἤβγαλέν τονε διὰ / τὸ ὅποιο χρέος τοῦ
 ἀφήνει τὴν μποταμίδα ὅπου ἔχειν εἰς τὸν Κινίδαρον τὴν ἔχειν ἀγορὰ / ἀπὸ τὸν Χά-
 μπα. Ὅθεν λέγειν πῶς ὁ υἱός τοῦ ὁ Νικολάκης ἐπῆρε τὰ ροῦχα τοῦ ἐγγονοῦν τοῦ
 τοῦ Ἀρφανοῦ / καὶ ἐπῆρεν τα στήν Ἀμοργὸν καὶ ἂν τὰ στρέψην καὶ δώσῃ τοῦ τα νὰ
 εἶναι ἐκεῖνα ὅπου τοῦ ἀφήνει εἰς τὴν δια / θήκη ὅπου ἤκαμε εἰς τὸ κάτεργον / ἐδικὰ
 του. / Εἰ δὲ καὶ δὲν τοῦ τὰ δώσῃ νὰ εἶναι τοῦ ἀρφανοῦ τοῦ Φραντζέσκου τὴν ὁ / -
 ποία διαθήκη ποὺ ἔστειλε ἀπὸ τὸ κάτεργον εὐρίσκεται εἰς τὴν μάννα τῆς καντζηλλα-
 ρίας κάμοῦ / τοῦ νοταρίου καὶ θέλει καὶ λέγειν ὅτι νὰ εἶναι σιγούρα καὶ βέβαιη στὰ
 ὅσαν γράφει. Ἀκόμα λέγειν ὅτι στὰ / ὅσαν ἀφήνει νὰ τὰ τρώῃ ἢ ἀρχόντισσάν του
 ἕως τὴν ζωὴν της καὶ ἀποθανώντας της νὰ γίνεται ὡς πα / ρανγγεῖλει. Ἀκόμα
 λέγειν πῶς στὸ ἀμπέλι τοῦ Μπλουμᾶ ποὺ ἔχειν πουργοταμένον τῆς κόρης τοῦ τῆς
 κερά / Ἀγγελέτας νὰ τὸ κρατῇ καὶ νὰ τὸ καρποτρώγῃ ἢ ἀρχόντισσάν του ἢ κερά
 Φλουροῦ ἕως τὸν θάνατόν της / καὶ ἀποθανώντας της νὰ τὸ παίρνῃ ἢ θυγατέραν της
 καὶ ἔτζι νὰ μὴν ἡμπορῇ κανένα παιδὶ νὰ τὴν / ἐδιασείσῃ στὰ ὅσαν παραγγεῖλῃ.
 Εἰ δὲ ὅποιο παιδὶ ἤθελε τὴν ἐσυχύσειν καὶ ἔβγῃ ἀπ' ὅ,τι παραν / γγεῖλῃ νὰ ἔχῃ τὴν
 κατάραν τοῦ ἀφέντη τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς κυρίας Θεοτόκου καὶ τὴν ἐδικὴν του.
 Ἀκόμα λέγειν πῶς / στὰ ὅσαν ἀφήνει τοῦ υἱοῦν τοῦ τοῦ Διαμαντῆ διὰ κοσκάτο τὸ
 παρὸν νὰ εἶναι σιγούρα καὶ βέβαια καὶ κα / νένα παιδὶ νὰ μὴν ἡμπορῇ νὰ τὸν ἐδια-
 σείσῃ ἢ νὰ τὸν ἐσκανταλίσῃ καὶ τὰ ἐξῆς. Ἐτιν ρωτηθεὶς πα / ρ' ἐμοῦ τοῦ νοταρίου
 εἰ ἔχει παραγγεῖλῃ τί ἕτερον καὶ εἶπε μου οὐχὶν εἰ μὴ ἢ παροῦσαν τοῦ διαθήκη
 ἐτούτην καὶ ἢ ἄλλη ὁ / ποὺ ἤστειλε ἀπὸ τὸ κάτεργον νὰ εἶναι σιγούρες καὶ βέβαιες
 βάνοντας καὶ ἀξιοπίστους μαρτύρους / οἱ ὅποιοι ἀπογράφουν ὑπὸ χειρός τος καὶ
 βάνει τις καὶ μάρτυρες διὰ τὴν ἄλλη διαθήκη πῶς νᾶναι / σιγούρα καὶ τὰ ἐξῆς.—
 / — Χρυσῆς Γιουστινιάνος μάρτυρας [[ασ]]
 / — Μανώλης Διακονόπουλος μάρτυρας —
 / — Φρατζέσκος Βαφτισμένος βεβαιώνω
 / — Ἰωάννης Μηνιάτης νοτάριος ἔγραψα.

